L'elixir de la joventut eterna

[*Avís per a navegants:* *El que s'explica a continuació és un relat basat en hipotètics fets reals i explicats per alguns veïns d'Alcanar. No sé quina part hi ha de certa i de llegenda ja que m'és impossible contrastar-ho. De totes formes el relat m'ha semblat prou interessant per donar-lo a conèixer. Els noms dels protagonistes han estat canviats i he decidit mantindre les fonts en l'anonimat, no sigue cas que mos fotiguen denunciats i se mo'n vaigue el carro pel pedregal, que som jóvens i en projectes. Alguns es preguntaran: I quina credibilitat té això que mos expliques? També vos podríeu fer la mateixa pregunta quan esteu a la perruqueria i vos expliquen una batxilleria que se dóna per certa, palabrita del Niño Jesús.*]

Segons el relat d'alguns veïns, aquella casa amagava al soterrani una important col·lecció d'art.

El nazisme torna a estar de moda protagonitzat pels neocomunistes espanyols, indignats i independentistes catalans. Curiós que la renaixença d'aquell moviment totalitari caigue en mans de grups socials que precisament estiguen reclamant democràcia, siguen ideològicament contraris als seus antecessors i demanen justícia per a les víctimes d'aquell règim. I encara és més irònic que els que els apel·len d'esta manera siguen els néts dels socis d'aquells que portaven la creu gammada tatuada. Semàntica i una mica d'història: com canvien els conceptes. Possiblement si els nazis de *pedigree* aixequessen el cap, començarien a repartir *carxots* ben pegats: no van perseguir i exterminar 11.000.000 de persones per a que ara se'ls relacione amb moviments d'extrema esquerra que organitzen acampades, *escratxes* i manifestacions pacífiques.

I, com no podia ser d'una altra manera, a les Terres de l'Ebre on som aficionats a recollir tota la

merda que no volen arreu del país, també vam ser privilegiats en acollir la presència d'aquells homicides. Vam tindre el gust i honor de rebre'ls a casa nostra en visita oficial el 15 d'agost del 1938, quan la legió Condor va vindre a ajudar a l'exèrcit facciós a fer neteja republicana i decorar amb banderetes de l'esvàstica alguns edificis oficials. Acabada la Guerra Civil van veure que això era el Tercer Món i que mentre Hitler ja tenia les autopistes fetes, Franco encara s'estava estudiant els pantans, així que sense pensar-s'ho dos vegades, van decidir pujar maletes a l'avioneta i tornar-se'n cap a casa. Però com tot a n'esta vida, els deliris de grandesa acaben passant factura i quan a la Segona Guerra Mundial els nazis es trobaven entre el martell i la falç dels russos i les ungles de l'aguilot americà i en veure-li les orelles al llop alguns van desertar cames ajudeu-me. Franco, que sabia recompensar als que l'havien portat al poder, sempre que no fossen moros, va acollir amb totes les facilitats a alguns dels fugitius dels judicis de Nüremberg amb rentat de cara i protecció inclosos.

Entre que si són verdes o si són madures, per alguns pobles perduts d'arreu d'Espanya van començar a aparèixer famílies provinents de l'estranger que a part de parlar un idioma molt tancat que ningú comprenia, tenien les butxaques ben plenes de metralla, cabells rossos, ulls blaus i un expedient de pecats en blanc. I aquí comença la nostra llegenda que pren lloc en una gran masia perduda pel mig de la serralada del Montsià des d'on es tenen vistes privilegiades a la costa marítima d'Alcanar i Les Cases.

-Carterillo!- va clamar Manxiulo al veí del camp del costat de la seua finca que estava fent faenes del camp.

-*Eigæ!*- va respondre l'al·ludit amb el crit de guerra corresponent.

-Que ja has anat a la *provæ*?

-Pos no, no he tingut temps. Que treballo més que un jònec últimament. A més, mon fill s'ha fotut a festejar en una d'Aldicona i fa dies que no veig lo cotxe.

-*Buenoooo?* Què vens a esmorzar *u* què?

-No, avui no, que me donen aigua i he d'estar pendent per regar los tarongers.

-Què necessites?

-No res, desviar l'aigua de la sèquia a tres quarts.

-Pos no patisques home. Ara li mano al moret que tinc llogat, que m'ajuda a fer les faenes, i ja t'ho farà ell si convé.

-Me tocarà *acovidar* al *caraquillo*, no?

-*Si'ts xonæ*! No cal que t'ho prengues com un compromís, però seria un detall. Així compartim gastos de mà d'obra.

-Ja deia jo? que ets més agarrat que un *xotis*.

Des de la llunyania un Mercedes negre i de matricula nòrdica va deixar la nacional i va desviar-se pel lligallo que passava per davant la finca dels dos veïns.

-*Ira'ls*, quin angle i quin *poderío*. Estos segur que s'han perdut- va intuir Manxiulo que els mirava com avançaven.

-M'estranyaria molt.

El cotxe va parar a 30 metres de les dos finques en què hi havia una bifurcació de camins que conduïen cap al Montsià. Al cap d'un minut el copilot va obrir la porta i d'allí en va sortir un armari empotrat, alt com un sant Pau que pel vestir i la fisonomia i les coloracions tot apuntava que era foraster i pixava de ben alt.

-Qui collons és este paio? Què el coneixes?- va preguntar-li Manxiulo al seu veí.

-No, però deu vindre al mateix que vénen tots.

Aquella espècie d'Arnold Scwarzenegger entratjat va dirigir-se als dos pagesos.

-*Buenos días. Disculpen. Estoy buscando la casa de Josif Rëifverteiken. Me han dicho que está por aquí. ¿Me podrían indicar por dónde la puedo encontrar?*- va preguntar aquell individu amb un *ramalasso* alemany.

Manxiulo, que no estava acostumat a aquells cognoms tant internacionals, va quedar-se estranyat mirant-se al seu veí mentre es preguntava a si mateix si allò que havia sentit era servocroata o foraster.

-*Querrá usted desir Reverté, ¿no? Pues tengo que desirle que se ha equivocado de camino. Que Manolito Reverté vive a dos quilòmetros d'aquí*- va donar-li per resposta Manxiulo augmentant el volum de la veu en uns decibels per intentar expressar-se millor mentre amb els braços feia tota una *performance* per indicar que s'havia errat de camí.

-*No, va usted bien. Mire, si sigue todo recto, encontrará la bifurcasión, gire usted a la derecha, i siga el camino hasta que en una cantonada encuentre una señal de que esta prohibido pasar. Entonses levanta la cadena y estará dentro de la propiedad del senyor Kosé Reverrequé*- va respondre Carterillo amablement amb un castellà macarrònic.

-*Muchas gracias por la información. Que tengan ustedes muy buenos días*- va acomiadar-se aquell estranger.

-*Igualmente. Un plaser*- va agrair Carterillo.

Aquell foraster va pujar dalt del cotxasso i va desaparèixer seguint les indicacions que el pagès li havia donat.

-De fora mos vindran, i de casa mos trauran- va sentenciar Manxiulo.

-No, tranquil, que este ve de passada.

-Ah, però què ja el coneixes?

-No el conec personalment, però me sona d'haver-lo vist fa deu *u* dotze anys.

-Me cagon *deunæ*! Quina memòria. I qui collons dius que és este *Kosé Revequenosequé*?

-Un alemà que viu per allà dalt.

-I què fot allà dalt marginat? Que no ve a la *Fanecadæ* a vore'l fútbol *u* què?

-No li cal anar ni al bar a vore'ls clàssics, que té lo *satélite*.

-I a què se dedica?

-No t'ho sabria dir en certesa. Però el que està més clar que l'aigua és que se guanya bé la vida i

té perres per parar un tren, si no al banc, ben invertides en quadros i obres d'art perquè ne té tot lo *sótano* farcit. I a més són *bonicos,* eh?

-Obres d'art? Més li hagués valgut comprar-se una finca.

-Ja la té, i ben gran!

-Me cagon deunæ, en *l'alemà*. *Avó* si *enca'* tindrà la clau de l'Ajuntament.

-De l'Ajuntament? Me penso que en dos *u* tres d'aquells quadros lo podria comprar. Tu no has vist aquell sótano. Xè! Què s*ótano*!

-I què té? Un museu? Una galeria?

-Què galeria, què museu i què hòsties en vinagre? Lo que té és un *cortijo*.

-I tu com ho saps tot això?

-Perquè el conec, i he estat a casa seua. Algun dia li he fet algun apanyo. No veus que sóc dels pocs veïns que té? En algú del *terreno* ha de confiar.

-Pos sí que trobo. Quines amistats.

-Un dia vaig anar a portar-li quatre taronges i me va invitar a dinar, que venien los camarades. Ja me veus allí en una taula enorme en 8 *u* 10 *alemanots* i fotent-mos una amanida d'enciam i tomaques canareves, una sopeta de peix de galeres de les Cases, i poca cosa més. Esta gent del nord només mengen pienso, verdura i alpiste.

-I *fiambre*, no?

-Un dia li vaig portar quatre tords i un parell de trenques i me les va fotre pel cap.

-Pos serà tot lo ric que voldrà, però com tu i com jo no farta.

-I després, a la sobretaula, me va invitar a un xorret i un *caliquenyo* d'estos de nivell, d'importació.

-Xe! Que història! I tu ja els entenies parlant en foraster?

-Jo? Què collons havia d'entendre! Deien: *"Guar, Guar, Guar", "Axtunk"*, i per les mirades i com assenyalaven, diràs que devien parlar de tota aquella col·lecció d'obres d'art que vés a saber d'on *recollontra* devia traure.

-Pos veigues que algun dia no li fotiguen un disgust, que ja saps què per aquí hi ha molta fura.

-Tranquil, que ja és gat vell. Està ben armat.

-Me cagon *deunæ*!

-I este foraster que hem trobat, tinc la picardia que deu haver anat al mateix que van tots.

-Tots? Qui vols dir? Si per n'estos *andurrials* no passa mai ningú.

-Que no els veigues tu, que estàs tot lo dia al bar, no vol dir que per aquí no s'hi deixe caure ningú. De tant en tant passen *cotxassos* d'estos de marques europees de nivell com Mercedes i Alpha Romeo en *alemanots* que van a prendre's "lo *ceregumil*".

-"Lo *ceregumil*?" Però què és apotecari este senyor?

-Pos si és apotecari o no, no t'ho sabria dir, però té gairebé 90 anys i pareix que n'hague fet tot just 70, i la dona és del mateix pal.

-Perquè deuen viure de la bicoca.

-Que viuen millor que tu i que jo ja t'ho firmo ara mateix, però escolta, vulgues o no, los anys mos pesen a tots, menos a la Mare de Déu del Remei. És o no és?

-Bueno, tampoc cal exagerar. Cadascú l'edat la porta diferent. Jo no sé tu, però jo al llit sóc tan matxo com de costum. O tu ja no muntes a la dona?

-Xeic! No sigues *xonæ*! Ja m'has entès!

-Sí, ja t'he entès. Però què té què té que *vore* "lo *ceregumil*" en este foraster del Mercedes?

-Per què te penses que l'he conegut? Està igualet que fa dos llustres. Diràs que fos ahir que va baixar del cotxe demanant-me la direcció. I tots los que van venint, també.

-I??

-No sé si lo que se prenen és placenta de la que posen a les cremetes o se banyen en budells de caragol, però que se prenen alguna cosa, és tan cert com que avui estem aquí tu i jo parlant.
?
L'any 2009 es van recuperar a Argentina una sèrie de documents que descrivien alguns dels experiments humans que van tenir lloc al camp de concentració d'Auschwitz. La troballa es va fer concretament a l'antiga casa del científic Joseph Mengele, batejat com "Àngel de la Mort" -només el nom ja fa feredat-. Entre les diferents proves científiques que els *malajes* de la creu gammada van aplicar a les víctimes del III Reich, apareixia el procés per elaborar "l'elixir de la joventut eterna", que segons el document tenia la capacitat de rejovenir una persona entre 20 i 30 anys. També se li atribuïen propietats curatives del càncer.

No es coneix amb exactitud si va ser Mengele o Karl Brandt -metge personal de Hitler- qui estava al capdavant d'aquells experiments de ments socarrades, però no van deixar anotada la fórmula de l'hipotètic beuratge -que encara no sabem científicament en què consistia-. Malgrat tot, a n'este món és molt difícil delinquir sense deixar rastre i testimonis. L'historiador Carlos Napoli, qui s'encarregava de documentar el cas, va aconseguir localitzar Frieda Sorennsen, una danesa rica de 70 anys que n'aparentava 40, i que reconeixeria que se li havia aplicat la fórmula a Auschwitz. Segons narra l'afortunada era un tractament amb hormones extretes dels assassinats als camps de concentració que se complementava amb vitamines, exercici físic i una dieta a base de molta fruita i verdura, poca carn i gelea reial. En els mateixos arxius, la sòcia de Mengele afirmava que la fórmula s'havia aplicat amb èxit en un SPA a Solahuette, prop del camp d'Auschwitz.

Segons la teoria oficial, aquella fórmula es va perdre quan els seus descobridors se'n van anar de cap a l'infern. Els fills de puta ho són fins que es moren, i els doctors no van voler compartir amb la humanitat aquell miracle amb base científica fruit del martiri jueu. Pitjor per ells, perquè segueix fomentant la tesi dels antifeixistes que els grans dictadors l'únic que han fet a n'esta vida és oprimir, matar i construir pantans i autopistes. Qui sap! Potser la fórmula ha seguit circulant d'incògnit entre deixebles d'aquella gent i avui dia la segueix aplicant una elit privilegiada en indrets on ningú hi deixa caure el cap. Sent així, Voldemort es va equivocar en buscar la pedra filosofal a Hogwarts. Hipotèticament, hauria d'haver vingut a les Terres de l'Ebre.
?
Segons els informadors, el propietari d'aquella gran masia a la muntanya del Montsià va morir amb prop de 110 anys. Al seu lloc actualment hi ha un petit hotel d'unes quantes estrelles, cosa que ens pot donar una pista de com era aquell indret a l'època en què es donaven aquelles

visites, i si podia tindre alguna similitud o no amb un SPA. Durant la Segona Guerra Mundial el règim nazi va expropiar milers d'obres d'art que pertanyien a famílies i institucions públiques. Amb la Segona Guerra Mundial van ser deslocalitzades: van desaparèixer i la gran majoria no s'han trobat. Mai ningú les va reclamar ja que els seus propietaris: iaios, pares i fills havien estat exterminats als camps de concentració on, molts d'ells van ser utilitzats com a conillets d'índies.

Lo Mascarat